

[Boligministeren.]

bygning. Ved en langtidsplan kræves som absolut betingelse for overhovedet at få opbygget produktionsapparatet store investeringer, som må afskrives over en vis årække; det er nødvendigt, for at denne virksomhed kan være rentabel. Hvis vi nægter denne byggeform sådanne vilkår, stiller vi den ringere end de byggerier, der i kraft af deres størrelse og deres byggeformer også kan arbejde på kortere sigt. Det er forkert at udlægge lovforslaget som et forsøg på at fremme industrialiseret byggeri ad reguleringens vej. Der er jo ikke noget særlig restriktivt i at give en byggeform videre rammer, bedre tilrettelæggelsesforhold ved en planlægning. Vi ved, at det industrialiserede byggeri kan yde et stort bidrag til at øge boligbyggeriet, oven i købet ved at udnytte ufaglært arbejdskraft, at øge byggesektorens samlede kapacitet, og det er vel i og for sig denne forøgelse af boligbyggeriet, befolkningen venter af os.

Svaret på kravet om flere boliger kan vel ikke være, at vi politikere ikke vil gøre noget for at sætte arbejdet i gang, men blot siger, at det må boligproducenterne om under, hvad vi vil kalde en fri konkurrence; de må se at finde ud af, hvordan de kan klare problemet. Jeg er ikke sikker på, at de unge, der savner bolig, vil nøjes med dette svar. Jeg har da også med interesse set, at der var, da kapacitetsudvalgets betænkning kom, en lang række presseudtalelser, der var meget positive vedrørende denne betænkning.

Jeg beder den højtærede formand om tilfaldelse til et par citater. Et citat har jeg fra Randers Amts Avis — det konservative blad — for den 7. november; dér indleder en ledende artikel med at sige:

„Der er for tiden alvorlige drøftelser i gang med henblik på at få boligbyggeriet øget væsentligt, og der peges på forskellige muligheder herfor bl. a. udnyttelse af den voksende industrialisering inden for byggeriet.

Vi håber, bestræbelserne må krones med held“.

Det radikale Holbæk Amts Venstreblad udtrykker det i overskriften på den måde:

„Hvad nøler vi efter?“

Og siger:

„Skal vi have bygget flere boliger, må

vi gå utraditionelt til værks og vælge montagebyggeriet ... Kun ad den vej kan udbuddet af boliger blive tilstrækkeligt stort.“

Og i venstrebladet Fyns Tidende for den 9. oktober siges der:

„Mest nødvendigt af disse forslag er udvidelsen af rammerne for montagebyggeriet og andre former for rationelt byggeri med lavt arbejdskraftforbrug ... Nødvendig er også udformningen af det såkaldte „rullende“ program for langtidsplanlægning af de moderne bygningsformer.“

Disse presseudtalelser er jo helt på linje med den argumentation, der er ført over for det fremsatte lovforslag, og jeg tager det som udtryk for, at der er en udbredt stemning for snarest at skaffe bedre betingelser for en sådant rationaliseret byggeri.

Det ærede medlem hr. Finn Poulsen var inde på, at man egentlig godt kunne gøre det hele frit og gå i gang. Jeg har også set, at professor Vibe-Pedersen, der jo var medlem af kapacitetsudvalget, i en kronik i Information af 3. november har udtalt sig om, at det kunne lade sig gøre med en almindelig frigivelse. Måske kan det være lidt mærkeligt, at et medlem af kapacitetsudvalget først underskriver betænkningen og dermed for så vidt står bag ved dens konklusioner og derefter offentligt drager helt andre konklusioner. Men lad det nu være! Professorens kronikstandpunkt er jo, at man kunne godt give byggeriet helt frit, og det er altså det, jeg forstår at i hvert fald det ærede medlem hr. Finn Poulsen måske også mener; men i modsætning til, hvad det ærede medlem hr. Finn Poulsen sagde, siger professoren jo ganske klart, hvad konsekvenserne heraf må blive. For det første en stramning af lånegrænserne — det er jo for så vidt også med i det her foreliggende lovforslag — dernæst en fjernelse af parcelhusejernes skatteprivilegier, endvidere at man skulle nedskære det sociale boligbyggeri, og endelig, hvad der vel nok er det væsentlige, at konsekvensen må blive en fastholden eller en reduktion af boligbyggeriets nuværende omfang. Men det er vel ikke dette sidste, der egentlig er vor opgave? Det er i hvert fald næppe, hvad befolkningen venter at vi når til som resultat af vore politiske forhandlinger, at vi